

Lapkritis-November 1, 1932

No. 15, (339)

VYTIS

(The Knight)

DIDYSIS LIETUVOS KUNIGAIKŠTIS KĘSTUTIS

DR. S. BIEŽIS

PHYSICIAN and SURGEON
OFFICE: 2201 West 22nd Street
Cor. S. Leavitt St. Tel. Canal 6222
Residence: 6640 S. Maplewood Ave.,
Phone Republic 7868—By Appointment
Hours: 1-3, 7-8 P. M. Sun. 10-12 A. M.

Phone Cicero 1260

Dr. A. J. Gussen

LIETUVIS DENTISTAS
Hours: 10 A. M. to 9 P. M.
Sundays by Appointment
4847 WEST 14th STREET
CICERO, ILL.

Telephone Lafayette 5820

Dr. A. J. Paukštys

DENTISTAS—X-RAY
GAS GIVEN

4193 Archer Ave., Chicago.

Telephone Hemlock 0068

Dr. B. J. Rooth

LIETUVIS DENTISTAS
VALANDOS: 9 - 12: 1:30 - 6;
6:30 - 9 v. v.

7054 South Western Avenue

OFISAS ir RES. Tel. Grovehill 0617
Res. 6707 So. Artesian Avenue

DR. J. J. SIMONAITIS

GYDYTOJAS IR CHIRURGAS
2423 West Marquette Road
VALANDOS: 2 - 5 ir 7 - 9 vak.;
Ketv. 9 - 12 ryte.

Office Phone Lafayette 4180

DR. V. C. STEELE

DENTIST
4180 Archer Avenue
Chicago, Ill.

Telefonas Yards 1124

Stanley P. Mazaika

GRABORIUS IR
BALZAMUOTOJAS
Moderniška K-plyčia Dovanai
3319 AUBURN AVENUE

**KALĖDU EKSKURSIJA
Į LIETUVĄ**

Rengia Liet. Laiv. Agentų
Sąjunga Amerikoje.

**ŠVEDŲ AMERIKOS
LINIJA**

Is
**NEWYORKO Į
KLAIPĖDA**
Per Gothenburgą
TRUMPAS KELIAS Į LIETUVĄ per ŠVEDIJĄ

S. S. "DROTTNINGHOLM"

Išplaukia iš New Yorko

Gruodžio 2 d., 1932 m.

Ekskursijos palydovas p. Vl. P. Mučinskas, Švedų Amerikos Linijos, Centro raštinės Amerikoj Lietuvių Skyriaus vedėjas. Jis stengsis padaryti kelionę pilną įdomybių, apie kurią visiems bus malonu prisiminti. Gauk brošiūrėlę: „Bendros Informacijos Kelionėje į Klaipėdą“ ir „Kalėdų Ekskursija“. Gaunamos pas agentus arba:

(Swedish American Line,
181 N. Michigan Ave. Chicago.

Phone Victory 3486

**The Bridgeport
Knitting Shop**

Parduodame vilnonės gijas del įvairių nerinių. Mes parduodam žemom kainom idant galėtumėt sutaupti nuo 75 nuoš. iki 100 nuoš. **NERIA PLONUS IR STORUS VILNONIUS SVEDERIUS DEL VYRŲ, MOTERŲ, MERGINŲ IR VAIKŲ.**

F. Salemonavičia

504 W. 33rd St. Chicago.
Arti Normal Ave.

Atdara Dienomis ir Vakaris.

PASVEIKINK SAVUŠIUS KALĖDŲ ŠVENTĖMS — ASMENIŠKAI!

Kas Neatsimena Kalėdų ir Linksmų Naujų Metų Lietuvoje? — Tik tas kuris ten nebuvo.

Kalėdos ir Naujieji Metai yra reikšmingiausios metinės šventės, reiškiančios žmonijai džiaugsmą! Tad, ir Tamsta, jei myli džiaugtis, džiaukis savaisiais sykiu, ne tik švente, bet ir gražia Lietuvos gamta. Tai yra meilės ir "geros valios diena tarp visų žmonių žemėj", taikos ir džiaugsmo diena, kuomet kiekvienas, kuris tik išsigali, draugams ir giminėms teikia dovanas, kaip draugingumo ir meilės ženklą. Ar gali būti malonesnė ir geresnė dovana savo giminėms ir draugams, kaip jūsų atsilankymas pas juos ir praleidimas Kalėdų švenčių su savais, savo prigimtą krašte, LIETUVOJ!!!

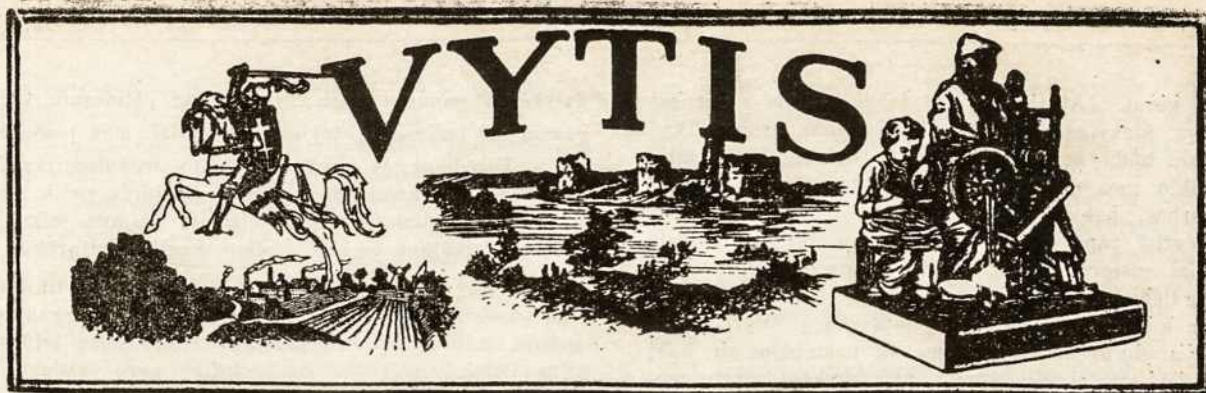
Lietuvių Laivakorėjų Agentų Sąjunga Amerikoje, gruodžio 2 dieną, š. m. rengia Kalėdų Ekskursiją į Lietuvą (per Klaipėdą). Baltuoju Švedų Amerikos Linijos populiariu laivu S. S. "DROTTNINGHOLM", per Gothenburgą, Švediją. Laivas iš New Yorko išplauks 3 val. po pietų, iš Halifax, išplauks gruodžio 4 dieną. Tad, ir mūsų broliams kanadiečiams bus gera proga dalyvauti skaitlingoj Lietuvių KALĖDŲ EKSKURSIJOJ.

Pažymėtina, kad ekskursijos palydovas bus Švedų Linijos Centralinės raštinės Amerikoje, lietuvių skyriaus vedėjas p. Vladas P. Mučinskas, kuris ekskursininkus palydės iki Klaipėdos ir Kauno. Jis stengsis kelionę padaryti malonią ir pilną įdomybių, apie kurią visiems bus malonu prisiminti.

Ekskursijai pasiekus Klaipėdą, Švedų Amerikos Linijos laivu "Borghohn" ekskursininkai bus patikti atatinkamomis iškilmėmis.

Lietuviai laivakorėjų agentai, visomet jums pasirengę, tinkamai patarnauti jūsų kelionėj. Platesnių informacijų ir laivakorėjų kreipkis į minėtos Sąjungos narį, arba bet kurį autorizuotą Švedų Amerikos Linijos agentą. Taip pat galima gauti informacijų asmeniškai ar laišku ir bet kurios Švedų Amerikos Linijos raštinės. Centralinė raštinė Amerikoje, 21 State St., New York, N. Y. Gaukite brošiūrėlę "Kalėdų Ekskursija į Lietuvą" ir "Bendros Informacijos Kelionėje į Klaipėdą". Tėmykite skelbimą šiame laikrašty. Tėmykite skelbimą šiame laikrašty.

— V. M.

VIENTĒLIS AMERIKOS LIETUVIŲ JAUNIMO LAIKRAŠTIS.

METAI XIV.

LAPKRITIS-NOVEMBER 1 d., 1932 m.

No. 15, (339)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879, Accepted mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"V Y T I S" (The Knight)

Published Semi-Monthly by Knights of Lithuania (Lietuvos Vyčiai)
SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	_____	\$3.00
6 Months	_____	1.50
In foreign countries and Chicago yearly	_____	3.50

ADVERTISING RATES ON APPLICATION

Address all communications to:

"V Y T I S"

4736 South Wood Street,

Chicago, Ill.

Telephone Lafayette 6298

"V Y T I S"

Jaunimo dvi-savaitinis laikraštis. Leidžia Lietuvos Vyčiai
PRENUMERATA:

Metams	_____	\$3.00
Pennerdžiui	_____	1.50
[Užsienį ir Chicago] Metams	_____	3.50
Pavieniais Numeriais	_____	.15

"V Y T I S"

4736 South Wood Street,

Chicago, Ill.

Telephone Lafayette 6298

VISI Į DARBĄ

Praėjus dvidešimtajam seimui, išnešus daugybę rezoliucijų ir pageidavimų, išrinkus naują Centro Valdymą, vyčių organizatyvis darbas šioms metams neužsibaigė, bet ištikrųjų tik prasidėjo.

Į seimą dauguma kuopų ir apskričių buvo pasiuntę savo atstovus, kad jie ištirtų organizacijos stovį, ir stengtųsi suteikti organizacijai savo patarimu ir tokiu būdu pagelbėtų organizacijai pakilti aukščiau. Gi atstovų darbas tuo atžvilgiu seime neužsibaigė, bet ištikro tik prasidėjo. Dabar yra jų priedermė parvykus į namus perstatyti savo kuopoms bei apskričiams visą tai, ką ištyrė ir pastebėjo seime. Jiems reikia dėti visas pastangas, kad visos rezoliucijos ir pageidavimai, kurie buvo seime išnešti būtų šių metų bėgyje gyvenime įvykinami, o kol tas nebus padaryta, organizacija negalės progresuoti ir žengti pirmyn.

Nors kai kuriems gali ir atrodyti, kad viskas pereitame seime buvo apkalbėta, bet ištikrųjų du labai svarbiu dalyku buvo kaip ir pamiršta arba, geriau sakant, palikta Dievo valiai, nes apie juos jokių rezoliucijų nebuvo išnešta. Jie yra organizacijos SKOLOS ir "VYTIS", apie kuriuos verta kiek plačiau pakalbėti.

Laike šio seimo, iš raportų paaiškėjo, kad spaustuvė DAVĖ pusėtinai pelno, o pati organizacija (t. y. centras) NEPADARĖ finansiniu atžvilgiu jokios pažangos. Iš to matosi, kad spaustuvė per pereinamus metus tapo pastatyta ant gerų pagrindų, o dabar mūsų didžiausias rūpestis yra kokių būdu panaikinti skolas.

Net keliuose pereinamuose seimuose buvo išnešta pareidavimai, kad visos kuopos ir apskričiai stengtųsi surengti nors po vieną parengimą į metus centro naujai. Bet iš šio seimo raportų paaiškėjo, kad tik ke-

lios kuopos ir apskričiai pasiuntė į centrą aukų. Gi kiti visi atrodo tesirūpina tik apie save, o centras tesisuka sau, kaip pats išmano. Na, todėl centras per pereinamus metus ir nepadarė tiek pažangos, tuo atžvilgiu, kiek ištikro jis būtų padaręs, jei visi kiek galėdami būtų centrui į pagalbą stoję.

Kuopų ir bendrai visos organizacijos didžiausias rūpestis yra, kaip pritraukti prie savęs daugiau narių ir juos su savimi palaikyti. Bet kaip parodo praeitis, tas nekaip tesisekė padaryti. Nes, kuopose ir pačioje organizacijoje narių skaičius tai pakyla, tai vėl nupuola, o iš naujai prisirašiusių narių, nekurie išbūva vos kelis mėnesius. Taigi dabar ir pažiūrėkime, kodėl mes pritrauktuosius asmenis negalime palaikyti su savimi.

Viena iš tų priežasčių buvo jau pirmiausia minėta, o kita, galima sakyti svarbiausia priežastis ir bus, tai kad "VYTIS" nėra toks, koks jis ištikro turėtų būti. Beveik, kiekvienas asmuo, paėmęs pirmą kartą "Vyti" gali rasti labai mažai ko įdomaus, to, kas galėtų pritraukti jo atydą apie organizaciją ir veikimą, o ras vien tik pranešimus arba kokias ten apkalbas iš nekurios kuopų gyvenimo. Naujas narys arba ir taip asmuo peržiūrėjęs "Vyti" ir nieko įdomaus neradęs pamans, kad jeigu vyčiai išgali turėti tik tokį organą, tai ne kokia turi būti ir pati organizacija ir meta "Vyti" į šalį. Todėl nereikia ir stebėtis, kad trumpu laiku tiek jaunuolių atsitraukia nuo vyčių, nes nėra kam juos pritraukti ir palaikyti prie Vyčių. Kiti gi norėtų priklausyti prie kuopos, bet nenori mokėti į centrą, nes nemato jokios naudos iš "Vyčio".

Dabargi, kad pagerinus "Vyti", ne vienas gali pasakyti, kad pasamdyti gerai apmokamą redaktorių, kuris atsiduotų vien tik "Vyties" redagavimui ir vis-

kas bus gerai. Atsakyti į tai labai lengva. Gerokai pasvarstęs kiekvienas sutiks, kad vienas asmuo "Vyties" jokiū būdu neįstengs padaryti turiningu ir įdomiu, tokiu, kokio mes visi trokštame, nes tai nėra vieno asmens darbas, bet mūsų visų.

"Vytiš" taps įdomiu ir turininku tik tada, kada visi vyčiai susipras ir pradės savo organą remti, kiek kuris išgalėdamas. Kiekvienas vytiš turėtų stengtis, vienu ar kitu laiku, parašyti nors ką į "Vytiš", nesvarbu ar anglų ar lietuvių kalba. Gi pastebėjęs kur kokį nors įdomų straipsnelį, žinutę ar dalykėlį, turėtų neatidėliojant pasiųsti į "Vytiš". O šie, nors ir menki

dalykėliai, padarys mūsų "Vytiš" daug įdomesniu, turiningesniu ir įvairesniu, tokiu, kokio visi mes pageidaujame. Turėdami gi aukšto pobūdžio organizacijos organą, pati organizacija daug labiau sustiprės, netik nariais, bet ir finansiniais. Pati organizacija trumpu laiku įgaus visų pasitikėjimo ir galės toliau augti ir stiprėti.

Taigi visi į darbą! Dirbkime, kaip kas tik galime, kas plunksna, kas savo darbu, nes mūsų organizacijos gerovė nuo mūsų visų priklauso. Gi mūsų triūsas ištikro nebūs veltui, bet susilauksime gerų vaisių.

— A. J. M.

Kęstutis†

Didysis Lietuvos Kunigaikštis

Kada Kęstutis gimė, tikros dokumentalinės datos neturime. Taip pat nedaug žinoma apie jo veikimą, dar Gediminui gyvam tebesant. Yra žinių, kad Gediminas didžiulę Lietuvos valstybę padalijęs savo sūnams: Algirdui atidavęs Krėvę ir Vitebską, Monvydui — Kernavą ir Slonimą, Narimantui — Pinską, Kęstučiui — Trakus; Karijotui — Naugarduką, o didžiausią — Vilniaus sritį pasiliko sau valdyti: Gediminui mirus (1341) m. tur būt, be jokio Kunigaikščiu liko jauniausias Gedimino sūnus Jaunutis. Nors Jaunutis buvo per silpnas valdyti tokią didelę valstybę, kokią anuomet buvo Lietuva, tačiau jo vyresnieji broliai, gerbdami mirusį tėvą Gediminą ir jo našlę Jaunę, del to jokio triukšmo nekėlė. Tik 1345 metais, Jaunei mirus, vyriausieji Gedimino sūnūs — Algirdas ir Kęstutis, padarė perversmą ir valdžią iš Jaunučio atėmė.

Abu broliai Lietuvos valstybės žemes šiaip pasidalijo: Algirdas valdė Lietuvos rytus, o Kęstutis vakarus. Visą Kęstučio valdomoji sritis apėmė visą kryžiuočių pasienį, kuris šiaurėje buvo žemaičių kraštas, o pietuose — Lietuvos Brastos sritis. Nuo to laiko vokiečių, rusų, gudų, ir lenkų kronikose vis dažniau užtinkama žinių apie Trakų kunigaikštį Kęstutį.

Kęstutis buvo labai drąsus, teisingas ir žmoniškas vyras. Del savo žmoniškumo ir kitų gerų ypatumų, jis net priešų buvo gerbiamas. Vokiečių kronika, rašydama apie Kęstučio būdą, taip sako: „Kęstutis buvo teisingas ir karingas vyras. Sumanęs užpulti Prūsiją, jis apie tai pirmiau pranešdavo ordino maršalui ir tikrai atvykdavo. Jei jisai su magistru padarydavo sutartį, tai tvirtai jos laikydavosi. Jei kurį mūsų brolių laikė narsiu žmogumi, tai jam parodydavo daug meilės ir pagarbos“. Lenkų kronikininkas Dlugošas, labai nemėgdavo Lietuvos kunigaikščių. Tačiau apie Kęstutį lenkų kronikoje jisai rašė: „Kęstutis, nors ir stabmeldis, buvo šaunus vyras, išmintingiausias ir sumaniausias Gedimino sūnus. Jam daugiausiai garbės daro jo šviesumas, žmoniškumas ir ištikimumas pasižadėjimuose“. Dar viena vokiečių kronika sako, jog Kęstutis stengėsi nuo mirties išgelbėti lietuvių nelaisvėn paimtą vieną vokiečių komendantą, pasižymėjusį žiauriu elgesiu su lietuviiais. Lietuviai jį norėjo sudeginti ir paaukoti savo dievams. Taip pat Kęstutis biauūrėjosi, matydamas mūšio vietoje išniekintus nugalėtųjų lavonus.

Kaip surusėjęs Algirdą rusai Didžiojo Lietuvos kunigaikščio soste laikė savo atstovu, taip Kęstutis buvo lietuvių atstovu. Visa Kęstučio šeima buvo grynai lietuviška. Žmonos jis neieškojo tarp svetimų kunigaikštyčių, bet vedė lietuvaite garšiąją Birutę. Laisvomis nuo karų valandomis Kęstutis neviešėjo svetimose kunigaikštijose, bet linksmi šnekučiausi su Birute, bevaikščiodamas gražiomis Gelvės ežero pakrantėmis arba medžiოდamas tankiuose ir ošančiuose Lietuvos miškuose.

Visą savo amžių Kęstutis kariavo su Kryžiuočių ordenu ir lenkais. Tik labai svarbiuose atsitikimuose jisai jungdavosi su Algirdu prieš rusus. Taip jis padarė ir 1366 metais, kai Algirdas kariavo su Maskva. Karuose Kęstutis gerai pažino ir įgijo vakarų Europos papročių, karuose nekartą jis parodė savo drąsumą ir nepaprastą sumanumą. Bekariaudamas su vokiečių ordenu, Kęstutis du kartu buvo patekęs jo nelaisvėn. Tačiau abu kartu pavyko pasprukti ir laimingai Lietuvon sugrįžti.

Apie vieną Kęstučio iš nelaisvės ištrūkimą randame žinių, jog 1361 m. mūšyje su vokiečių ordenu Kęstutis buvo numestas nuo arklio ir pateko kryžiuočių nelaisvėn. Netrukus buvo nuvežtas į Mariemburgą ir ten kalinamas. Jam patarnauti buvo paskirtas lietuvis Alfas, kuris mažas būdamas, pateko kryžiuočių nelaisvėn, kur jis buvo išaugintas. Besikalbėdamas su Kęstučiu, jis atsimirė savo tėvynę Lietuvą ir pasiryžo kunigaikštį išgelbėti.

Kęstučiui su vokiečių ordenu, kariauti buvo nelengva, ypač, kad nuo 1351 m. jo magistru buvo vienas veiklusis ir sumanusis vyras, kuris kryžiuočių galybę iškėlė iki aukščiausio laipsnio. Ordinas gerai numanė, kad Lietuvos negalės vienu kartu paimti. Todėl jis daug kartų veržėsi į Lietuvą, pamaži ją teriodamas. Dokumentuose užtinkame, kad nuo 1345 m. iki 1377 m. tokių užpuolimų Prūsijos kryžiuočiai padarė 70, o Livonijos kalavininkai — 30.

Kęstutis už šiuos ordino žygius jam atsimokėdavo panašiais užpuolimais. Prūsijos ir Livonijos žemių.

†) Šiais metais sukanka 550 metų nuo Liet. Did. Kunigaikščio Kęstučio mirties. Šia proga norime nors keliais bruožais priminti savo skaitytojams šį brangų Lietuvos sūnų.

— Redakcija.

Anų laikų raštai mini, jog Kęstutis Prūsiją užpuolė 31, o Livoniją — 11.

Kęstučio laikais kartais kryžiuočiai įsiverždavo į Lietuvą. 1362 m. Prūsijos kryžiuočiai ir Livonijos kalavininkai bendromis jėgomis apgulė Kauno pilį. Šiuo kartu ordinas Istengė pačią pilį ne tik paimti, bet dar sugriovė jos sienas, ir pilį sudegino. Kauno tvirtovę gynusių Kęstučio sūnus Vaidotas pateko į vokiečių nelaisvę. Kryžiuočiai užimtame Kaune ilgai nepasilikė. Netrukus lietuviai Kauno pilį vėl atstatė. Kitais metais kryžiuočiai vėl sunaikino dar nebaigtą statyti Kauno pilį ir jos vietoje 1369 metais pastatė naują tvirtovę Goteswerder. Naująją pilį Kęstutis, po 4 savaičių iš vokiečių atsiėmė.

Algirdas ir Kęstutis, kaip ir jų tėvas Gediminas, tarėsi del krikščionių tikėjimo įvedimo Lietuvoje. 1349 m. Kęstutis, taikindamasis su Lenkijos karalium Kazimieru, davė suprasti, jog ir jis galys tapti krikščionimi. Kazimieras apie tai pranešė popiežiui Klemensui VI. Popiežius tuo reikalu rašė bules Kazimierui ir Gniezno arkivyskupui ir ragino Kęstutį ir jo brolius priimti katalikų tikėjimą. 1355 m. popiežius Inocentas VI per Krokuvos kleboną (dr. Dobrogostą) siuntė raštus Vengrų karaliui Liudvikui ir kitiems ragindamas rūpintis kad lietuviai apsikrikštytų. 1358 m. Algirdas ir Kęstutis pranešė imperatoriui (Karoliui IV), kad juodu sutinka krikštytis, jei imperatorius išpildys ir vokiečių ordinas priims tokias sąlygas: Vokiečių ordinas tarp Pregelio ir Dauguvos upių esančias žemes turi sugrąžinti Lietuvai, patsai turi persikelti į Rusijos tyrus ir tenai ginti krikščionis nuo totorių užpuldinėjimų. Žinoma, tokių sąlygų ordinas nesutiko priimti ir imperatorius negalėjo išpildyti. Del to ir visi tarimaisi del Lietuvos apkrikštijimo Kęstučio laikais savo tikslo nepasiekė.

1377 metais mirė Didysis Lietuvos Kunigaikštis ir mylimiausias Kęstučio brolis Algirdas. Juodu bendrai Lietuvą valdė 32 metus ir per tą laiką tarp jų jokios nesantaikos nebuvo. Jų sugyvenimas buvo toks didelis, kad užsieny net daug kas nežinojo, kuris jų yra Didysis Kunigaikštis ir todėl abu „Lietuvos Karaliais“ vadino. Jiems drauge bevaldant, Lietuva žymiai sustiprėjo, praplėtė savo žemes rytuose ir vakaruose nustatė pastovias valstybės sienas.

Dar gyvas būdamas, Algirdas pageidavo, kad jam mirus, Didžioju Lietuvos unigaikščiu taptų jo jauniausias ir mylimiausias sūnus Jogaila. Algirdui mirus, Kęstučiui sutinkant, Jogaila 26 metų amžiaus, buvo pripažintas Didžioju Kunigaikščiu. Senas Kęstutis manė, jog Jogaila eis savo tėvo pėdomis, — ir toliau Lietuva bus vieningai dviejų kunigaikščių vedama. Tačiau šiuo kartu Kęstutis apsiriko, nes Jogaila norėjo dėdės globą nusikratyti ir susiartinti su vokiečių ordinu. Jau 1379 m. Kęstučiui ir Jogailai iš vienos pusės ir ordinui iš kitos besitaikant, Kęstučio žemės iš taikos sutarties buvo išskirtos. 1380 m. Jogaila su vokiečių ordinu padarė naują ir slaptą sutartį, iš kurios Kęstutis visiškai išskiriamas. Tačiau toks prityręs vyras, kaip Kęstutis, tuojau pajuto įvykusių permainą. Ilgai nelaukdamas, jis su savo kariuomene 1381 m. paėmė Vilnių ir Didžiojo Kunigaikščio rūmuose rado pačios sutarties raštą. Turėdamas tokį aiškų Jogailos vylingų darbų įrodimą, Kęstutis iš jo atėmė Vilnių, pats pasiskelbė Didžioju Lietuvos Kunigaikščiu, o Jogailai pavedė valdyti Krėvę ir Vitebsko žemes.

Tiek tenubaustas Jogaila nesiliovė ir toliau Kęstučiui kliudyti: Jis per savo brolių Skirgailą išnaujo susitarė su vokiečių ordinu, kviesdamas jį į pagalbą Prieš Kęstutį. Kai 1382 m. Kęstutis išėjo malšinti sukuliusio Jogailos brolio, Novgorodo — Sieverskio kunigaikščio Kaributo, tai Jogaila, susijungęs su kryžiuočiais, užėmė Vilnių ir Trakus. Apie tai sužinojęs Kęstutis, greitai grįžo į Lietuvą ir, Vytauto padėdamas, žemaičiuose surinko kariuomenę. Abi kariuomenės susitiko ties Traškais.

Jogaila, matydamas, kad su Kęstučiu nepajėgs atvirai kariauti, per Vytautą jam taiką pasiūlė, kviesdamas Kęstutį ir Vytautą atvykti į savo stovyklą. Šiems nuvykus, Jogaila liepė abu suimti ir į Vilnių nuvežti. Netrukus Kęstutis buvo pervežtas į Krėvės pilies kalėjimą ir ten po penkių dienų nužudytas.

Vieni sako, kad Kęstutis nužudytas Jogailai paliepus, kiti tvirtina, jog apie Kęstučio nužudymą Jogaila niežo nežinojęs. Dar tretį mano, jog Kęstutis kalėjime pats pasismaugęs. Kuri šių nuomonių yra tikriausia, sunku pasakyti. Viena tik aišku, kad paskutinią nuomonę visai neįtikima, nes toks vyras, kaip Kęstutis, kuris, tėvynę gindamas, ne kartą giltinei drąsiai į akis žiūrėjo, imtų ir neperneštų kalinimo.

Kęstutis buvo labai iškilmingai palaidotas. Jo kūnas buvo sudegintas Vilniuje, Šventaragio slėnyje.

Padavimas Apie Kęstučio Laidotuves

Apie Kęstučio laidotuves yra užsilikęs gražus padavimas, kuris sako, kad Jogaila, išsigandęs savo begėdiško darbo (Kęstučio nužudymo) ir drebėdamas Didžiojo kunigaikščio soste prieš žmonių kerštą, sumanė užslėpti savo dėdės užmušimą, iškeldamas jam iškilmingas laidotuves.

Kęstučio kūną iš Krėvės kalėjimo į Vilnių ant puikių neštuvų nešė belaisviai. Prieš karštą ėjo šimtas raudotojų. Prieš raudotojas ėjo muzikantai ir trimitininkai. Šimtas ginkluotų kareivių supo nešamą kunigaikščio karštą, o paskui sekė ištikimas Kęstučio tarnas, kuris norėjo drauge su savo valdovu susideginti. Toliau vedė Kęstučio žirgą, medžioklės šunis, nešė sakalus ir vanagus, o auksinėje skrynioje — kunigaikščio Kęstučio kepurę, rūbus, ginklus ir kitas brangenybes. Priešaky visos eisenos joje 20 raitelių, kurie, švaistydami kardais, baidė piktasias dvasias ir šaukė: „Bėkit, velniai, nuo šito kūno! Ginki, Pikuoli, jo vėlę!“

Pakeliui garsios raudų giesmės ir muzikos skambėjimai, sutraukė daugybę žmonių. Eisenai į Vilnių artinantis, iš pilies, bajorų ir didikų lydymas, atvyko Jogaila. Eisenai prisiartinus, Jogaila nušoko nuo arklio, priėjo prie karsto ir, sugriebeš šaltą dėdės ranką, pradėjo garsiai verkti.

Po to eiseną vėl pasijudino ir karštą nunešė į pilį. Čia kūną nuprausė ir atatinkamai aprengė. Paskiau puikiausioj pilies salėj jį pasodino į kunigaikščio sostą ir greta jo pastatė didžiausias midaus ir alaus statines. Dabar visi žmonės, be luomų ir lyties skirtumo, galėjo Kęstutį lankyti ir atsiveikinti su mylimu valdovu. Penkias dienas žmonių minios lankė kunigaikščio karštą.

Pirmasis atsiveikino Jogaila.

Gerdamas mirusiam ir nuduodąs verkiantį klausė Kęstutį:

— Tau geriu, brangus dėde, kodėl numirei?

Salėje visi kartojo:

— Kodel numirei?

— Ar neturėjai ką valgyti ir gerti?

— Ar neturėjai valstybės, pilių ir tarnų?

— Ar neturėjai turtų, rūbų ir brangenybių?

— Ar nebuvo mylimos žmonos, vaikų? O, kunigaikšti, kodel numirei?

Vėliau iš kalėjimo buvo atvestas Kęstučio sūnus — Vytautas. Šis neverkė, veidas suakmenėjęs, užčiauptos lūpos ir nė vienos ašaros akyse. Priėjo prie tėvo lavono, paėmė jo šaltą ranką į savo karštą delną; ilgai žiūrėjo į mylimą veidą, o širdy virė kerštas. Paskui nei nežvilgtelėjęs į iš baimės susikrimtus Jogailą, grįžo į kalėjimą ten laukti tėvo laidotuvių.

Tuo laiku Šventaragio slėnyje buvo kraunamas didžiausias laužas, kuriame turėjo sdegingti Kęstučio lavoną.

Šeštą lankymo dieną Kęstutį tame pat kunigaikščio soste išnešė iš pilies ir užkėlė ant laužo į tam tyčią parengtą kaurą. Paskui kunigaikštį ant laužo užlipo jo ištikimas tarnas. Po to, užvedė jo žirgą, užnešė sakalus, vanagus ir visas brangenybes.

Kunigaikštis, kuris ne kartą savo krūtine dengė tuos kalnus, miškus, upes ir visą jam brangią Lietuvą, šiandien, kada jis taip reikalingas, sako paskutinį su diev, amžinai ją apleidžia ir tarytum laimina iš aukšto sosto prie jo kojų susirinkusias minias.

Trimitams sugaudus, ant puikių žirgų į aukštę išjojo dešimt geriausių Lietuvos raitelių, kurie žaibo greitumu tvarkė aikštėje išdėstytus kunigaikščio daiktus, kuriuos paskiau, savo vado atminimui, saugojo kaip brangiausią relikviją.

Tačiau reikėjo paskubėti baigti laidotuvių apeigas, nes iš vakarų kilo dideli, juodi debesys. Tuojau pasigirdo trimitai, o po jų iš netoli esančios Perkūno šventyklos pasidėjo vaidilų ir krivių eiseną ir giesmės. Pirmą ejo žiniai ir vaidilos, toliau aukštesnio luomo kunigai, dar toliau — krivės ir, pagaliau, dviejų aukštesniųjų krivių lydimas ejo Vyriausias Lietuvos kunigas Krivių-Krivaitis. Jis vienoj rankoj nešėsi trišakę lazda, o kitoj — žibintą. Eisena sustojo. Visi krivės nusilenkė kunigaikščio lavonui. Valandėlei visi nutilo. Krivių-Krivaitis pakėlė akis į dangų ir prabilo:

— Matau tave, narsusis didvyri, matau tave dangaus erdvėse, tu žerinciais šarvais, ant balto žirgo paukščių keliu skriejanti. Rankoje laikai tris žvaigždes ir žengi į amžinos laimės rūmus, šventų dvasių minios lydimas!

Ir visiems rodėsi, jog mato kunigaikštį, dangaus keliu skriejanti. Prietaringas ir burtais tikis Jogaila buvo išbalęs, kaip drobė...

Baigęs kalbą Krivių-Krivaitis padegė laužą, kurio liepsnose dingo kunigaikščio lavonas.

Tuo tarpu juodi debesys uždengė visą dangų. Žaibams ir perkūnams griaudžiant, atsivėrė žemė ir prarijo laužą su kunigaikščio pelenais. Greitai žemė vėl užsidarė ir taip išsilygino, kad nė ženklų neliko. Minia, tuos įvykius pamačiusi labai išsigando ir išbėgiojo, o Jogailą vos gyvą į pilį parvedė. Tik vieni kriviai rimtai sugrįžo, į Perkūno žinyčią, kad ten pasimelstų galingam Perkūnui, žaibų ir griausmų valdovui.

— "J. K."

A Half Century of Service

In the United States for more than 50 years the American Red Cross has been the buffer between disaster and its victims. Whether the shocks and scars have been the result of war, or pestilence; fire or flood; nature's malevolence or man's mistakes; her banner has meant to every sufferer surcease of pain, mitigation of misfortune and the chance to rebuild his shattered fortunes. The American Red Cross today is the recognized social force equipped to grapple with the vast and complicated problems growing out of our present economic situation.

Authorized by Congress as the national relief agency of the United States, it has become the articulation of every impulse of generosity and practical Good Samaritanism of the American people for the stricken of all lands. In this period of national distress, more than in any previous era, it is our own citizens to whom the American people are asked to minister through their Red Cross.

Curtailment of income has brought no shrinking in the dividends paid by unselfish service; no declination in the par value of neighborly kindness. In the depression has done nothing else, it has brought home the fact that we are all brothers in one great fraternity of relief, united to rout misfortune in whatever guise it may be found.

The annual appeal of the American Red Cross for memberships in our authorized national relief agency will be held in the recognized Roll Call period — from Armistice Day until Thanksgiving.

LEND A HAND

The men who are lifting the world upward and onward are those who encourage more than criticise.

— Elizabeth Harrison.

EARTH-DUST AND THE GLEAM OF STARS

A man and a woman were walking together along a pier that jutted out into a sluggish river. A quantity of lumber was piled up on the pier. Tripping happily along the woman exclaimed, "Oh, smell the lovely new pine boards!"

"Aw'", rejoined her companion in a disgusted tone, "smell the dirty old river!"

The woman looked at him, a touch of dignity in her manner. "I prefer" she said, a little stiffly, "to smell the new pine boards."

It was, after all, a matter of choice, of selection, of preference. The river was there, with its unwholesome odors; the new, fragrant pine boards were there also. One could choose which ever he preferred.

And that is life. There is scarcely anything around us, from the dust beneath our feet to the stars in the firmament above us, that does not offer us a choice. Everywhere there are stagnant pools of water; everywhere are new pine boards, telling of lofty trees and fresh breezes, of dewy mornings and calm, starlit nights. We have but to choose between them.

There was once a little boy who declared that when he grew up he was going to be an undertaker. His companions jeered at him, and even his mother thought his decision a little queer. But that did not alter his decision. Whenever he found a little dead bird, or a dead kitten in the neighborhood, he gathered flowers, dug a grave and gave it an elaborate funeral. When he grew older he clung to the same idea, and finally did become an undertaker.

Deeply religious, reverent and idealistic, the care of the human body after the soul had left it was to him a sacred task, worthy of his best efforts. The unpleasant, even gruesome duties he was sometimes called upon to perform he attended to carefully and faithfully; not dwelling upon them unduly, but regarding them as a necessary part of the profession he had chosen. He performed all his duties well. He was kind, sympathetic, dignified. He was able to comfort many a sad heart. He came to be regarded by a large number of people with respect and affection, even reverence. Thus an occupation which to most persons would not be at all desirable was made useful, honorable even beautiful and sacred by the right point of view. All his usefulness and success grew out of the way he looked at it.

Everything in life has its good and its bad points. It is so of the places where we live. We move from the country to the city. We have gained in speed and convenience; we can shop more easily and go to the "movies" more often. Ah, but we have lost the view of the mountains in the distance, the sun-rise and the sunset, the storm-clouds gathering in the darkening sky, the rainbow after the showers.

It is so with our friends and relatives. Each has his faults and shortcomings; each has his lovable qualities. What shall we do about it? Shall we dwell upon the darker side of their characters until we have lost all respect and affection for them, or shall we turn away from the faults, refuse to see them or acknowledge them, and help to bring out all that is fine and noble? If it is so, alas even with our-

elves. We sometimes turn to the evil and leave the good undone. When we fall into mortal sin, when we tarnish the purity of our baptismal robe of innocence, we make a choice — a vital and perhaps a fatal choice — one which, at the most, can bring us only regret and bitterness of heart. Let us hope that by a good confession, we can find pardon for our sin and be restored to the grace and friendship of God. Walk carefully now — the next time it may be too late!

When we consider any one of the noble deeds by which the world has been made better, by which art, science or religion has been enriched; by which human misery has been alleviated and human happiness increased, we find that in each case there has been a definite choice, a deliberate ignoring of the hardships, toil and suffering with which the good deed was accompanied. We might almost say that it was by the suffering the good deed was accomplished; for it seems to be a fact that the more noble the act the greater the sacrifice it entails.

The saints who accomplished great things for God have looked above the dust at their feet and up to the stars; they have closed their eyes and their ears to the sights and sounds of the earth, and have beheld divine visions and heard heavenly music instead — the divine vision of Our Lord approving smile, the heavenly music of His consoling voice.

Sisters and priests who have ministered to the lepers, who have cared for abandoned children; nurses who have been like angels of mercy to poor creatures suffering from loathsome diseases — all these also have deliberately looked away from the evil, and accounted it but joy to suffer in so worthy a cause.

It is a psychological fact that the mind can be so centered and fixed upon a certain object or idea as to be oblivious to other and even contrary influences. It would seem, from this, that even the forces of nature and then born characteristics of our minds are thus working in our favor. How much more, then the grace and assistance of God when we are willing and eager to please Him!

To each of us has been offered a choice, not once but a thousand times. Every hour of the day there is the opportunity — nay, the necessity — of deciding which course we shall take, which method we shall adopt. Upon any one of these decisions may rest our future destiny for time and for eternity. To each one of us is the earth alluring; for each one the stars gleam in the sky.

Look up to the stars! Life and time, good and evil, are for us passing away. Soon — very soon, indeed — we shall stand before the judgment seat of Christ. Happy and blessed shall we be if, all the earth forgotten, even the gleam of the stars is then swallowed up and lost in the splendor of the eternal vision of God.

— N. N.

OUR LITHUANIANS

— by —
Anthony Botiska, Worcester, Mass.

Just what have our Lithuanians contributed to the civilization to which they belong? In my estimation their achievements are not as great as they should be when one considers the time they have inhabited this world. There are no eminent Lithuanians in the field of arts and sciences though there may be a few in the realm of war and sports. It is pathetic to think that our race cannot look with pride to an outstanding man of intellect — bred in our mother country — as a Socrates of Greece, a Newton of England, an Einstein of Germany. Our men of genius are like little moons eclipsed by the suns of other lands. Men of genius were born to other nations but fate has been unkind to us.

Perhaps the principle reason for their apparent cultural and scientific unprogressiveness may have been caused by the relentless oppression of our exotic neighboring nations who curtailed the Lithuanian spirit as best they could. The national identity of the Lithuanians was lost for the time being; their literature was written in foreign tongues; fear had driven them to adopt foreign names or countries. This lack of progress in the home land was, therefore, not due to a lack of intelligence but to a restraint of natural ability by uncompromising and hostile neighbors who ruled our people by force arms. There was no stimulation of thought by education, progress was halted until the yoke of the oppressors could be thrown off.

There is very little mention of Lithuanians in the archives of universal history. The history of Lithuania has usually been interwoven with that of Russia or Poland not from choice but because of an outnumbered army. An outstanding individual through these trying periods was Kosciusko who made a name for himself fighting under the banner of Poland. His ability is acknowledged as an engineer and army leader, but in my eyes, he was not as great a Lithuanian as most of us believe. True, he never denied where he was born, yet he did not concentrate his efforts upon freeing Lithuania from its oppressor Poland, being content to bring glory to himself by fighting with her instead of against her. Those who are born great in Lithuania by a peculiar twist of fate fail to live up to the ideals of Lithuania.

In America at the present time our countrymen are gradually drifting away from that which marks them as true and courageous Lithuanians. Their original names are cast aside for pseudonyms. For the sake of convenience sometime such action is advisable, as say where a person's name is Lukavicius. That individual could change the name to Lukas. By keeping the distinctive "us" or "as" as the final syllable, the name remains Lithuanian though considerably shortened. All of us were born Lithuanians and should be proud of that country and its glorious people. He would renounce his native land is unworthy of any other land.

Our Lithuania is a small land, and our accomplishments in comparison, are also small. Our talent and ideas were suppressed by our foes but now with complete liberation we can aspire to greater achievements in the arts and sciences. Gradually our people are realizing

the advantages of education. We boast now of professional men, such as statesmen, lawyers, doctors, engineers, merchants, artists, athletes and etc. and look to them as forerunners of a greater Lithuania. We have our freedom, give us time before you judge the fruit of our labor.

F. A. Raugalas.
D A W N

O miracle of God, like life,
 Its origin a spark,
 O'er this petty, incessant strife,
 Slowly you conquer dark.

At break you are only a streak,
 A new born child, perhaps,
 So thin, and pale, and yet so meek,
 You faintly smile thru' gaps.

But courage yet, more lights appears,
 And does the child not grow?
 The darkness, conquered, disappears,
 Tho' progress is quite slow.

The sun rises, — a gorgeous sight,
 The child unfolds his brain,
 In place of darkness there is light,
 A light that gives us grain.

The sun limbs higher in the sky,
 The child enters manhood,
 The apex, then appears well nigh,
 And life is understood.

At times a cloud doth hide the sun,
 The young man, too, has woes,
 However, tho' the thing be done,
 They both conquer their foes.

The pinnacle at last is met,
 The sun has reached its peak,
 Tho' brilliantly it starts to set,
 The rays grow wan and weak.

It still puts up a final fight,
 And shines in all splendor,
 But thus it drops from out of sight,
 As darkness ope's its door.

AMERIKOS LIETUVIŲ KUNIGŲ VIENYBĖS PRANEŠIMAS.

Kadangi praeities gyvenimo įvykiai parodė, kad įvairūs iš Lietuvos atsilankanti Amerikoje visuomeniniais reikalais svečiai dažnai tendencingai išnaudoja Amerikos lietuvių katalikų gerumą ir net vėliau Lietuvoje savo paskatose ir raštuose amerikiečius tam tikrais išrovimais pažemindavo, Kunigų Vienybės metiniame seime, Rugpiūčio 9 d., 1932 metais, nutarta nuo šios dienos daugiau nei vieno iš Lietuvos svečio visuomeniniais, paskaitų, ar šiaip susipažinimo reikalais nepriimti ir į savo tarpą neįsileisti be Lietuvos Episkopato arba Katalikų Veikimo Centro rekomendacijos. Kunigų Vienybė taipgi prašo Lietuvos Episkopato ir Katalikų Veikimo Centro rekomenduoti tikrai patikimus asmenis.

Ši kunigų bendrą nusistatymą nutarta paskelbti spaudoje.

Kunigų Vienybės Pirmininkas: Kun. K. A. Vasys
 Kunigų Vienybės Raštininkas: Kun. P. M. Juras.

SVEIKATA

Ši skyrių tvarko ir prižiūri
Amerikos Lietuvių Doktorų Draugija.

PRADEDANT DARBĄ.

Rašo Dr. S. Biežis.

Amerikos Lietuvių Doktorų Draugija šiuomi pradeda visą eilę straipsnių įvairiais sveikatos reikalais. Šis darbas numatomas gana rimto pobūdžio bei apimamas plačią dirvą. Suprantama, šiais raštais tebus galima apibūdinti ir įsigilinti tik į bendrus sveikatos klausimus, kurie paliečia didelę daugumą mūsų skaitytojų. Taipgi nemažai dėmesio bus kreipiama į tai, kad straipsniai turėtų praktiškos vertės.

Posakis, kad sveikata yra brangiausias žmogaus turtas, nėra nė kiek perdėtas. Tačiau praktiškame gyvenime visai mažai tesiranda tokių žmonių, kurie tai pilnai įvertintų ir stengtųsi įgyvendinti. Už tat nėra ko stebėtis, kad kasdieną matome tiek daug išvengiamų susirgimų, ir kad stebėtinai aukštas skaičius belaikių mirčių mus paliečia. Medicinos mokslas jau gana aukštai pažengė savo sparčiojoje eigoje ir gali pilnai kontroliuoti ir net visai pašalinti iš žmonijos tarpo labai didelį skaičių visokių ligų. Vienok tam reikalingos tinkamos aplinkybės, kurios netrukdomai leistų praktiškai įgyvendinti savo žinojimą.

Vis dėlto praktiškame gyvenime matome visai ką kitą. Ligomis, kuriomis sulig medicinos mokslo supratimo, visai mažas skaičius teturėtų sirgti, o mirtinumas veikia visai neturėtų pasireikšti, ištikrųjų jomis serga šimtais tūkstančių ir miršta desėtkais tūkstančių žmonių. Kodel gi čia tokis, nesuderinamas reiškinys? Štai kur randamas atsakas. Dauguma žmonių mažai arba ir visai neturi tikslų žinių apie menamas ligas. Užtat jie neturi tinkamų galimybių apsisaugoti nuo įvairių susirgimų arba kad ir apsirus neturi pakankamų žinių kaip geriausia gydytis.

Iš to plačioji liaudis skaudžiai nukenčia kaip sveikatos, taip ir finansiniu žvilgsniu. Gi medicinos mokslo pastangos aukštame nuošimty liekasi visai bergždžios.

Čia noriu pabrėžti, kad kol liaudis laikysis gana atokiai nuo medicinos ir kol neįvyks tamprūs bei nuoširdūs susibendravimas, tai iki tol negalima bus tikėtis našių vaisių iš medicinos mokslo pusės liaudies naudai. Čia iš esmės gal negalima kaltinti nė vienos, nė kitos pusės. Greičiausia vienas kito nesupranta, taip sakant, tinkamai nesusikalba. Mat medicina yra gana painus dalykas, o liaudis bendrai dar permažai tuomi įdomaujasi. Čia tai ir pasilieka didelė spraga, kurią medicinos mokslas pastaruoju laiku deda itin žymias pastangas pašalinti, įvairiais būdais supažindinant visuomenę su reikalingiausiais medicinos mokslo bendrais dėsniais.

Šioj linkmėj Amerikos Lietuvių Doktorų Draugija pradeda rimtą darbą skleisti žinias iš medicinos ir dentisterijos mūsų plačiojoje visuomenėje per Amerikos lietuvių įvairius laikraščius. Nors jau nuo seniai tuli darbštesni gydytojai ir dentistai rašinėja naudingus straipsnius į nekuriuos laikraščius, bet tai tik atskirų asmenų gražus darbas. Šiuomi pradedame ant plačios skalės organizuotu būdu darbą, kuris iki šiol pas mus dar nebuvo bandytas. Tvarkymui šio viso reikalo draugija paskyrė sekamus daktarus: J. Pošką; K. Kiaugą,

T. Dundulį, K. Drangelį, G. Bložį ir S. Biežį. Bandysime rašyti suprantamu būdu ir paprasta kalba, kad ir kartais prasilenkdami su balbotyros dėsniais, nes mūsų vyriausias tikslas sveikatos klausimus gvildinti. Kartas nuo karto gal pasirodys tulų netikslumų užvadiniuose, bet tai bus daroma su tikslu suprasti apkalbamą dalyką. Tikimės, kad už vieną ir antrą nebūsime žiauriai smerkiami. Iš kitos pusės, noriu atsikreipti į skaitytojus: Jei kas norėtųmėt kokių klausimų raštą matyti, tai malonėkite atsikreipti į mūsų raštininką DUr. G. Bložį, 2201 West 22nd Street, Chiago, Ill. Suprantama, mes tegalėsime patenkinti tik tokius prašymus, kurių turinys bus bendro pobūdžio. Gryna asmeninių klausimų rišimo kol kas nenumatoma. Taipgi savo raštais nebandysime gydyti, pilnoj to žodžio prasmėj.

Pagaliau noriu išreikšti padėkos žodį Amerikos Lietuvių Doktorų Draugijos vardu visiems tiems laikraščiams, kurie maloniai sutiko talpinti mūsų raštus. Visi laikraščiai gaus mūsų raštus reguliariai. Pasitikime, kad šis mūsų darbas atneš teigiamų rezultatų.

LIET. VYČIŲ NAUJOSIOS ANGLIJOS APSKRIČIO SUVAŽIAVIMAS.

Lietuvos Vyčių Naujosios Anglijos Apskričio suvažiavimas įvyko spalį 16 d. klebonas kun. S. Kneizys pradėjo posėdį malda ir sveikinimo kalba. Po to, Vyčiai sudainavo Lietuvos ir Vyčių himnus, p-lei A. Kasparaitė vadovaujant.

P-nas Vieraitis (worcesterietis) išrinktas suvažiavimo vedėju, nes apskričio pirmininkas D. Averka dėl svarbių priežasčių neatvyko.

Vytė p-lė Valentukevičiūtė (worcesterietė) perskaitė protokolą, kuris vienbalsiai buvo priimtas.

Vyčių organizacijos vienas iš pirmųjų steigėjų p. M. Norkūnas labai gražiai pasveikino suvažiavusius atstovus. Pastebėjau, kad p. Norkūnas nešioja prisisegęs aukso medalį, kurį jam įteikė apskritis 20-jame Seime, Bostone.

Nutarta rengti ekskursiją į Lietuvą. M. Norkūnas išrinktas ekskursijos vadu.

Telegramomis sveikino Vyčiai Laučka, Morkūnas ir kiti iš Rochester, N. Y.

A. F. Kneizys sveikino "Darbininko" vardu.

Atstovų buvo iš So. Worcester, Lawrence, Providence, So. Worcesteriečiai laimėjo sidabrinį puoduką už gausiausį dalyvavimą apskričio suvažiavime, kurį įteikė Norwoodo vyčiai.

Nors So. Bostoniečiai sunkiai dirbę, kad pavyktų Vyčių Seimas, bet jie vistiek apsiėmė rengti apskričio šokius savo kolonijoje.

So. Worcesteriečiai pakvietė visus į sekantį apskričio suvažiavimą, įvyksiantį ateinantį pavasarį.

Norwoodo vytės suruošė gardžius valgius ir visus atstovus pavaišino. Po užkandžių sekė dainos ir šurum-burum.

Valio Lietuvos Vyčiai!

— Ten buvus.

IŠ VYČIŲ GYVENIMO

ATSIPRAŠOME.

Pereitame "Vyties" Nr. 14 (338) 245 puslapy įvyko nemaloni klaida. Per spaustuvės neapsižiūrėjimą tapo išleistas sekantis aprašymėlis, kuris turėjo tilpti po panelės Alvinos Salasevičiūtės atvaizdu: "Alvina Salasevičiūtė, 25 kuopos narė, 1932 metų Liet. Vyčių Seime išrinkta Centro Izdo globėja. Ši vytė yra pasižymėjusi vaidintoja ir gabi 25 kuopos veikėja.

— Redakcija.

IŠ NEW YORKO IR NEW JERSEY APSKRIČIO SUVAŽIAVIMO.

Sekmadienį, rugsėjo mėn. 25 d. įvyko New Yorko ir New Jersey apskričio suvažiavimas, 580 Broom St., New York, N. Y.

Susirinkimą atidarė pirmininkas K. Paulauskas, pakviesdamas vietos dvasios vadą atkalbėti malda. Susirinkimą sveikino kun. Šeštoko pavaduotojas misijonierius, kun. Navickas ir apskrities pirmininkas K. Paulauskas.

Po sveikinimų sekė valdybos raportai ir mandatu komisijos rinkimas.

Šiam suvažiavimui laišką nuo kapt. S. Dariaus ir lak. Girėno perskaitė A. J. Mažeika. Jame jie kvietė šį Lietuvos Vyčių apskritį paremti jų skridimą iš New Yorko į Kauną ir prisidėti prie šio garbingo žygio, kokia nors auka. Šį laišką susirinkimas išklauses, po diskusijų, nutarė aukoti šiam tikslui 25 dolerius ir tapti garbės rėmėju. Bet dabartiniu laiku neturint išde atliekamų pinigų, nutarta pasiūsti auką vėliau.

Pranešta, kad apskrities valdyba ir kuopų pirmininkai turėjo susirinkimą, kuriame dalyvavo ir kun. J. Balkūnas, kun. J. Aleksišinas ir apskričio dvasios vadas kun. Vaičekauskas. Tarpe kitų dalykų, čia buvo svarstoma ir nauda ir nauda šiam apskričiai įstoti į Konfederaciją.

Taigi šiam suvažiavimui šį dalyką bešališkai ir referavo A. J. Mažeika, siūlydamas, kad visos kuopos iki kitam šio apskrities suvažiavimui šį dalyką gerai ir visapusiškai apvarstytų, nes šis dalykas reikalauja gero apvarstymo ir ištyrimo, pirm įstosiant į šią konfederaciją, arba geriau sakant, bandant ją šioje apylinkėje sutverti, kurios iki šiam laikui čia dar nesiranda. Tas buvo visų priimta.

Taipogi pranešta, kad tame susirinkime buvo svarstyta bandyti sutverti apskričio chorą. Šį dalyką suvažiavimas gerai apvarstęs užgyrė ir nutarė dėti visas pastangas sutverti bendrą chorą. Pasiūlyta ir priimta statyti scenoje kun. Vaičekausko parašyta veikalą "Gims Tautos Ginėjus."

Pikniko komisija pranešė, kad šią vasarą pikniko nebuvo galima surengti, kadangi tinkamos vietos nebuvo gauta. Tą dalyką apvarstęs buvo palikta tai pačiai komisijai, su mažais pakeitimais, daryti planus surengti apskričiai didelius šokus po Kalėdų.

Iš visuotino seimo raportavo P. Marčiulaitis ir K. Paulauskas, kurių raportai buvo priimti.

Iškelta klausimas: "Ar gali apskrities valdybos narys atsikankęs į bet kurios kuopos susirinkimą balsuoti kuopos nutarimuose?" Šį dalyką gerai apvarstęs priimta prie išvados, kad apskrities valdybos narys kuopų susirinkimuose turi pilną balsą ir gali balsuoti jų nutarimuose. Bet svetimi kuopų nariai turi teisės tik klausytis jų susirinkimų nutarimuose.

Išnešta pageidavimas, kad visos kuopos darytų žygį savo apylinkėje surengti parengimus švęsti Lietuvos Nepriklausomybės šventę, vasario 16 d. ir stengtis nešalinti kitoms organizacijoms užbėgti sau už akių. Tas buvo visų pritarta.

Taipogi išnešta pageidavimas, kad visos kuopos pasistengtų išgyti sau antspaūdą ir vartotų ant laiškų susirašinėjant su kitomis kuopomis.

Kitą apskrities suvažiavimą nutarta laikyti Harrisone, N. J., dieną paskirs pati Harrison — Kearney kuopa.

Susirinkimas baigta su malda. Jame dalyvavo aštuonios kuopos ir apie 40 atstovų.

— A. J. M.

ROCHESTER, N. Y. Council 93

Success can be reached through the road of activities. Accordingly, we have started on the road to success by first electing competent officers. They are: President Frank Jurlen; Vice-President John Moran; Secretary Isabelle Rovas; Treasurer Frank Collins; Financial Secretary Frank Parks.

We hope that the members will give these officers the same co-operation that they gave the officers last year.

"Tai bent moderniška golfistė".

A membership drive has been launched starting as of September 1st, to December 5th, with a reward for each person bringing in a new member. It is now up to you, members, to do your bit and receive your rewards; remember "A bigger and better club".

Our Sausage and Marshmallow Roast which was held at Eismont's Farm on September 25th was a huge success. Everyone was running around playing baseball, pitching horse-shoes, etc. trying to work up an appetite for the "Dog-Roast" which was to follow. The Committee not to be outdone in appetites, devoted themselves to collecting dry wood and preparing food for some 50 odd mouths.

When the Committee began to roast the "Dogs", everybody clamored around the fire hollering "I want mine well done" — "I want a porker" — "Hey Pal, don't forget me, I'm first" etc., it seemed as if there wouldn't be enough "Hots" left but after a while the rush stopped a bit and the Committee had a chance to eat. The relish, tomatoes, mustard and coffee all disappeared as if by magic. In fact it looked as if the "Bonus Army" had just left.

Our "Champion Eater" GUS Ruginis, was also there — he devoured only around twelve "hots". Franklyn brought his own fork, to make sure he got his hot without burning his fingers. J. Stevens and Franklyn didn't eat much.

After the "roast", we all went to Eismont's Dance Hall where everybody danced and finished up the party with a good time.

Our next major activity was the Dinner Dance at the beautiful Newport House on October 15th.

Most of the members were present. The girls wore their evening gowns, and believe me they certainly looked stunning. (If any of you fellows from other Colonies doubt my word, then you better come around and see for yourself — you're always welcome).

We also had as our guest Mr. J. Laučka and Mr. Petraitis. We sent invitations to the Connecticut and New Jersey councils but evidently, due to the distance, they could not attend our party.

We certainly are getting our share of distinguished visitors at Rochester.

Just recently we entertained Father Gradeck and Father Kripas from Conn. We never met anyone as jolly, carefree, entertaining and full of fun as these two priests. Everyone that came in contact with them immediately liked them. They promised to visit us again next year and to bring Father Valančius of Chicago along.

— "Four Horsemen"

WE WANT A CLUBHOUSE

Every month we gather once
 In a hall that makes us feel
 We have a reason for squawks and grunts
 I tell you
 We want a clubhouse.
 Our meetings held like social teas
 Don't interest bore and just get by
 Do nothing, say little as you please
 Listen!
 We want a clubhouse.
 No radio, magazines or books
 No happy talk of new ideas

To make some better, cozy nooks
 All we hear is
 We want a clubhouse.
 The guests of K of L are lost
 In homes of friends and pleasant hosts
 We have no place for even simple boasts.
 How long do we have to say
 We want a clubhouse.

Adam Eismont,
 Rochester, N. Y.

BAYONNE, N. J. Council 17

Hello, friends. We think that we're on the air. So, listen, what he have to say.

After a long period of hay-fever, sunburns and laziness we have settled down to business and have done a few things. But before I forget let me remind you of that ride to "Surprise Lake" where we saw so many surprises. It is rather funny that all the young ladies were from our town. To tell you the truth, I never thought Bayonne had any beautiful girls.

Yes, yes, the basketball season is almost here. Tony Bulwith the new manager (seven footer) is confident that we will win another championship this year. Our fair ladies claim the same. Well let's get together and see what happens.

— The Lone Wanderer.

CHICAGO, ILL., Council 5

Many months have passed since you have heard from our little but popular council. Of course, our number is not large, but attend some of the district meetings, the sports meetings and you will see that the men from Council 5 are the "big shots".

This month our parish had a bazaar on the 16th and 23rd, and on both days the K of L's aided in making the affair a success. Many members are wondering if we will sponsor any dances this year. Why certainly, November 16th is the date, don't forget to come. It will be held in the Parish Hall.

Do you know who is the new president of our council? Guess... Well, it is our beloved and well known friend Kastav Savickas.

— F-s.

OH THOSE HAPPY DAYS...

On Sept. 25th as I was riding through Brunswick, Ohio I chanced to stop at Mr. Banonis' farm for a drink. Imagine my surprise when I found out that near by the members of Council 25 were having a "Weenie Roast". Nobody could hold me back; I had to join my friends.

There under the shady tree stood Charlie R., "tēvas", Mr. Brazis and "chuck" S. waiting for the chance at horseshoes. Farther down a group was playing ball, while a few possessing agricultural tastes were getting in touch with the pigs; you see, these fellows wanted to get some information concerning the farm problems.

Tingle-a-ling, tingle-a-ling came the call of the bell. This meant that everybody was to have a meal soon. Did you ever eat a "cannibal" sandwich? Well, they had some here and are they tasty; just take one whif and you'll never ask for more.

After the eats were devoured and everyone was tired a real show was staged. The first number of the program was a boxing bout between Adelle O. and "Rocky". The combat ended rather abruptly when "Rocky" planted a beautiful left to Adelle's jaw. They say she fell into a daze and only woke up the next morning.

Suddenly they heard a scream on the baseball field. By the time we got there we found that a real boxing contest was going on. "Wally" knocked everyone dead whoever approached him. Well, let me introduce the champ — Walter Krause.

After the show they started out to explore the "African Jungle". We had hardly entered the forest, when we met all kinds of "wild animals, such as cows, horses, mosquitoes, fire-flies. The "poison ivies" clung to our feet. Slowly but surely we continued our explorations until we came to a potatoe field. This of course was the end of our trip.

Daylight soon bid everybody fond adieu and the goddess of night enveloped everything in her dark robe. Frank and "tėvas" hurriedly gathered some wood and made a fire so that we could at least see each other. As the fire grew larger the members of this council gathered around the fire and began to re-enact the Indian scenes of yore. Lithuanian songs rang in the air as the members once again fought the "hot dogs". As they sang "Eisim broliukai namo" my heart trembled and I felt greatly indebted to the committee: M. Yaudegiute, L. Braziute, and W. Krause for the opportunity to visit their happy outing.

— Birute.

WORCESTER, MASS., Council 116.

This is station S-o-u-t-h Worcester. The program for the coming week shall consist of songs by:

Anna W., The Girl From Havana.
Betty C., Who threw That Confetti.
Frank N., Money In The Bank.
Louise T. Oh, tell me please.
Ona D., Silke Valgė su Smetona.
Pauline B. I want my Ice Cream.

October 16 twenty five members of our Council attended the New England District semi-annual Convention. Oh what a show down we gave the other councils. Just think, we even won another cup. We thank the Norwood Council, the sponsors of this great meeting, for the gift.

Come over to Worcester sometime in the future and try your luck.

— The Dark Horse.

LIETUVOS VYČIŲ "DAINOS" CHORAS PRADEDA SAVO PENKTĄ SEZONĄ.

Sekmadienį, lapkričio mėn. 6 d. "Dainos" choras ruošia pirmą šio sezono koncertą, kuris ištikrųjų nustebins visus atsilankiusius dalyvius savo naujoviškumu ir surengimu. P. Sauris, naujas "Dainos" choro vedėjas, yra prirėngęs specialių dainelių, kaikiurių dar jūs nėsate girdėję, kurias jo dainininkai puikiai išpildys.

Todel visi "Dainos" choro rėmėjai, vyčiai, ir lietuviškos muzikos mylėtojai ęsate kviečiami atsilankyti į šio sezono atidarymą. Po koncerto bus progos pasišokti.

— Rep.

CHICAGO DISTRICT SPONSORS K of L RALLY

Sunday, November 13th the Knights of Lithuania of this district will sponsor a grand rally at the West Side Parish Hall, 2323 West 23rd Place. This rally is to be the formal opening of the K of L strengthened fall activities. Therefore everyone is urged to attend this affair. For more information consult the officers of your council.

— Rep.

BRIGHTON PARK, Council 36.

Spalių mėn. 9 d. mūsų kuopa suruošė puikią vakarienę, savo sportininkų pagerbimui, delto kad šiais metais jie laimėjo Chicagos Apskričio baseball čempionatą. Tarpe svečių matėsi Liet. Vyčių Centro Dvasios Vadas Kun. A. Valančius, Centro pirm. A. L. Lapinskas ir Centro raštininkas Al. Manstavičius. Šie svečiai taipgi malonėjo tarti keletą žodžių į susirinkusius vyčius ragindami juos prie didesnės ir vaisingesnės darbuotės.

Vakarienei baigiantis mūsų senas kuopos darbuotojas j. Andrejūnas įteikė visiems baseball ratelio žaidėjams po mažą sidabrinį sviedinį, kaip prisiminimą pasekmingo 1932 m. svaidimo sezono. Oficialų dovanų įteikimą atliko kun. A. Briška, vietinis klebonas.

Žinoma, vakariene, kaip dauguma, baigėsi pasiilksminimu.

— Petrelis.

BROOKLYN, N. Y. Council 49.

In unity there is strength! Abiding by this natural law of logic, the Central Brooklyn council 49 has finally come out on top. I refer to the dance held on October 22. Combined into a group of determined young ladies and men, set to conquer any arising difficulty that might tend to put the general trend of the affairs of the dance on the so called "rocks", these young men and women accomplished something worthy to be proud of, and in truth, deserve every inch of credit that can possibly be given to them. Setting aside and ignoring their particular cliques (one usually finds them in the best of organizations) the members, realizing the responsibility, collectively placed all their worthwhile abilities together into one heap and willingly co-operated in the most astonishing manner, effecting the much desired goal, — success.

Credit, and plenty of it, must be extended to the president of the council, Joseph Cesnulevičius and also to Anthony Pakinkis for their business — like methods of going about the necessary matters concerning the dance. Certainly their tasks were not the lightest. Moreover, the opportunity presenting itself, we wish to thank each and every council for contributing their co-operation, participating and in general, helping make this dance of ours a success.

— Mu Nu Mu.

WORCESTER, MASS., Council 26.

After a long absence we're at last started the rolling. Our numbers are increasing steadily. Every meeting we have new members who are joining the ranks of the K of L.

A committee has been selected to set dates for

a dance, and a date for a play, and for other social activities.

This year at the New England Convention which was held at Norwood, Mass, Oct. 16, 1932 our Council was pretty well represented. We had at the convention 14 members including the delegates and visitors.

We wish to thank Norwood for the wonderful reception extended to us while in Norwood.

Council 26 through our vice-president William Karaičius invited all the New England councils to come to Worcester for the next convention. The invitation was accepted, so that the next convention will be at Worcester, Mass.

The Norwood girls sure know how to arrange social affairs. Ask the ones that attend the socials.

WE WONDER:

If Bill will make sure there is a tire pump in the next car he rides in.

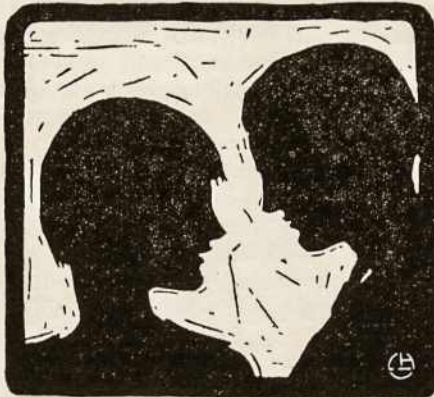
If there will be any girl who will take the stubbornness out of "Red".

If Felix will coin a new expression.

If Johnny will ever tire of shaking hands.

How Beatrice likes her new role as a nurse?

— Blondie.

"Gee Marge, I got five dollars for the first story I've ever written."

"From the publishers?"

"No, from the express company. They lost it."

*****
A T T E N D   T H E
CONCERT--DANCE

— Sponsored by —
KNIGHTS OF LITHUANIA CHOIR
Chicago District

Sunday Eve., November 6th, 1932
at **MELDAZIS HALL,**
2244 West 23rd Place

*****

FROM THE WISE

A life has rarely passed of which a judicious and faithful narrative would not be useful.

—Samuel Johnson.

— 0 —

I have often wondered to see men of probity who would scorn to utter a falsehood for their own particular advantage, give so readily in to a lie when it is become the voice of their faction, notwithstanding they are thoroughly sensible of it as such. How is it possible for those who are men of honor in their persons thus to become notorious liars in their party!

—Joseph Addison.

— 0 —

The wicked are always surprised to find ability in the good.

—Vauvenargues.

— 0 —

Listeners never hear good of themselves.

—John Ray.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912.

of "Vytyis" (The Knight) published semi-monthly, at Chicago, Illinois, for October 1, 1932.

State of Illinois, County of Cook:

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared Anthony L. Lapinskas, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is Editor of the "Vytyis" and that the following is, to the best of his knowledge and belief, true statement of the ownership, management, etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 411, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor and business manager are: Publisher, Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania) 4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.; Editor Anthony L. Lapinskas, 6635 So. Sacramento Ave.; Managing Editor, None, Business Manager Al. Manstavich, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.
2. That the owner is: Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania), 4736 So. Wood St.; Anthony L. Lapinskas, President, 6635 S. Sacramento Ave., Chicago, Ill.; Al. Manstavich, Secretary, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.; Stella Alisauskas, Treasurer, 6442 Stony Island Ave., Chicago, Ill.
3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 percent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: None.

ANTHONY L. LAPINSKAS

Sworn to and subscribed before me this 1st day of October, 1932.

Thomas Shamis,

(SEAL)

Notary Public

(My Commission Expires March 29, 1935)

THE ROMANCE OF YOUTH

By THOMAS ARKLE CLARK
Emeritus Dean of Men,
University of Illinois.

I was thirteen when the narrow-gauge railroad between West Lebanon, Ind., and Havana, Ill., was built. I say Havana, Ill., though the construction was never completed farther than Leroy, I believe. It was a project which was to revolutionize agriculture in that part of the state in which I lived, and it gave all us children a thrill.

We traveled very little in those days.

When we did go it was afoot or horseback, or in a farm wagon. I had never seen inside a railway coach when I was thirteen, but I had ambitions to do so. Ed Bailey and Taylor Curtis and I used to climb to the roof of the barn and watch the train, a little more than a mile away, creeping along the narrow track, or pulling up the grade which took it over the glacial moraine toward the East and out of sight. That train spelled romance to us! We were not going to be farmers dragging our feet behind a plow or a harrow, not we! We were going to be engineers racing our trains along at 15 or 20 miles an hour.

I ran onto Billy a few days ago as I was coming home at noontime. Billy had been our neighbor a few years before and then had passed out of our domestic life for a time. Now here he was again, healthy and rosy and thirteen.

"Where do you live now?" I asked, and he told me.

"Are you going to school?" He was in the seventh grade, as a normal boy of his age should have been, and his chances of flunking or passing his examinations for promotion were about fifty-fifty.

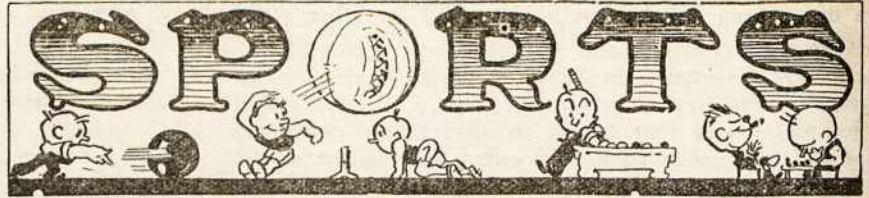
"But I'm not going to college," he confided to me.

"No?" I said in an interrogatory tone of voice.

"I'm going to an aviation school. It isn't any more dangerous flying now than it is running an automobile.

"It's awful good pay, too!"

I remembered that an engineer got one hundred dollars a month when I contemplated taking up that profession. It seemed a lot of money.

BOWLING AS AN ORGANIZER AND HEALTH BUILDER

Edwin W. Sieck

Ever since Cain and Abel had their memorable scrap (in which Abel received much the worse, we are told), where two or more men are gathered together for almost any reason at all, little differences will crop up — an argument will ensue; and they will look daggers at each other whenever they happen to meet at any future date.

Now, we have courts for almost every ailment: the Court of Equity for those whose feel they have been gyped; Divorce Courts for those who find the double harness too irksome; Domestic Relations for those who are not sure whether that double harness of they themselves are to blame and need someone to tell them (which the honorable judge promptly does); but, nowhere do we find a court where these petty differences can be adjusted, and here is where I believe the sports and games come in — two men bowling on the same team with one of those grouches I mentioned above. The one starts out with five straight strikes. The other will sit there rooting inwardly for the sixth, and, when that one is in, will come out openly and root for the seventh. And, when he finally misses, you will hear the one telling the other how he should have had it, and the whole game rebowled verbally. After the match you will find them at the nearest soda fountain munching their soda and talking over old times, and how much they have missed by being pig-headed all these years, and another one is chalked up for the "Court de Alleys."

Surely no one will deny that jumping from city to city is an education in itself. The same applies to changing from one shop to another in the same city. New ideas, new methods, new faces, new friends seem to bring out the best that is in us. The same also applies to a good bowling league. You bowl a new team each week, and get to know each member of that team.

You may even find time to talk a little "shop" and get a new idea or two, and you leave feeling that you have made some new friends regardless of who won.

The New York Photo — Engravers formed a league three years ago with eight teams entered. The success of the league may be judged by the number of teams entering the next season, when eighteen entered the and finished; and the season just ended found twenty-four teams entered and all of them proclaiming at the finish that the season was too short! How many to expect in the coming season and how to accommodate them all is a bridge we cannot cross until we reach it!

In my opinion, the greatest benefit is derived in getting the men together in friendly combat away from acid-smelling workrooms, stuffy coal mines, dust-filled railroad trains, press rooms, etc., etc. The fellow we often think to be a crab, we discover to be a real good sport, and find him adding cheer to the work rooms instead of everlastingly crabbing and making life miserable for his fellow workmen.

The benefit of bowling (besides the health-giving exercises about which I will tell you later) are recreation, diversion and pleasure: recreation — for, no matter how tired you are, no matter how lame your back or how stiff your neck, after five or six frames you will limber up and say, "I'm glad I came up and worked that out!" Diversion, because there are no professional bowlers, and anything that we do besides that which we have to do for a living is a diversion. What pleasure, and how to see that old ball starting to hook half way, down! You press to the right or left to help it hit that pocket "Bang" and you wonder what made that ten — pin stay up. A great developer of perseverance! We try and try again, and still we haven't a perfect bowler anywhere; and lucky for us we haven't as we might get discouraged and give up trying.

In most of our sports, it is 1 per cent competing and 99 per cent

looking on. Not so with bowling. Everyone can tackle the drives, and by handicapping as we do, everyone has a chance, the weaker teams receiving 80 per cent of the difference in their average to handicap by, and it has worked out wonderfully well, always keeping the teams close and giving everyone a chance to win.

Many of our leading physicians advocate not only bowling as healthful exercise for their patients, but they engage in the game themselves. You will find that it develops in a mild and gentle way the arms, the legs, and practically every portion of the body. And it brings into play in a gentle way nearly every muscle of the body — some more than others of course — how easy and gracefully with some, while others act as if they were imitating "Lon Chaney."

Bowling not only strengthens the entire body, but, if indulged in diligently and systematically, will reduce a person's weight, and will tend to make the flesh hard and sound. It is also a good exercise for the kidneys and back.

Surely this is just opposite the great principles on which our great Labor Movement was founded and has progressed. Peace, happiness and contentment were some of the rocks in the foundation of the American Federation of Labor. The founders had to fight for them — not against them. The happiness we, the younger generation, enjoy today is entirely due to their fighting ability, contented but watchful, and ever mindful that prosperity kills quicker and surer than poverty.

— American Federationist.

SIGN ON HIGHWAY IN SCOTLAND.

Detour: Toll Bridge Ahead.

And then there is the Scot who ate so many apples he got sick, and had to call the doctor.

— 0 —

"Then there was the Scotchman — aw, just one more — who carried a violin case around with him and saved ten dollars a year on hair-cuts."

NAUJAS PROFESIONALAS FARMACISTAS.

Smagu žymėti susilaukus naujo profesionalo Vinco J. Petrausko, Ph. C., R. Ph.

P. V. Petrauskas yra gimęs Lietuvoje, Šiaulių apskr., Kurtuvėnų paprap.

Į Ameriką atvyko 1913 m. Apsigyveno Chicagoje. Išėjęs pradžios mokslą Lietuvoje, p. Petrauskas neatidėliodamas pradėjo lankyti vakarinius anglų kalbos kursus.

1923 m. įstojo į Englewood High School. Mokindamasis p. Petrauskas turėjo ir pragyvenimą užsidirbti, kas moksleiviui sudarė nemažą sunkumo. Bet pas jį buvo energijos. Jis pasirinko botaniką — augalų mokslas, kaip mėgiamąjį subjektą.

Baigęs High School, p. Petrauskas įstoja į University of Illinois — School of Pharmacy, kurią šįmet baigė laipsniu: Pharmaceutical Chemist ir jau gavo iš Illinois valstybės Švietimo Departamento leidimą praktikuoti savo profesijoj, kaip registruotas farmaceutas.

J. Petrauskas greit imasi visuomenės darbuotės. Pasitobulines lietuvių kalboj, rašyboje ir literatūroje, jis stoja į katalikiškų laikraščių bendradarbių eiles. Jo korespondencijos, o vėliau straipsniai visuomet buvo keliantieji lietuviybę. Be to, yra nemažai parašęs ir iš mokslo srities.

Jo visuomenė darbuotė prasideda nuo 1917 m. ir lig šiol tebesitęsia. Įstojęs į S. L. R. K. A. 15 kp. (1917 m.), netrukus lieka išrinktas kuopos raštininku; tas pareigas ėjo per keliolika metų. Šiandien raštininkauja 100 kp.

Tais pačiais (1917 m.) jis stoja į Liet. Vyčių eiles (16 kuopoje) dirbti ir 1923 m. jis jai pirmininkavo. Buvo veikliu nariu Pilnųjų Blaivininkų 27 kuopos.

Per Didįjį Karą, ir po jo, atgimstančiai Lietuvai Tautos Fondas buvo didžiausia pagalba. Visi tautos sūnūs stoja į darbą, kas tik kaip galėdamas, kad gelbėtų tėvynę. P. V. Petrauską matome dirbant ir raštininkaujant Tautos Fondo 32 skyriuje, kuris aukų davė Lietuvai \$19,490.04. Taip pat buvo valdybos nariu Liet. Raudonojo Kryžiaus Rėmėjų 32 skyriaus. Per keliolika metų buvo korespondentu Labdaringsios Sąjungos 5 skyriaus. Yra vienas iš organizatorių L. R. K. Federacijos 26 skyriaus, kuriamė vėliau užėmė įvairias valdyboj vietas. Ir dabar, būdamas raštininku 3 sky. nenuilstančiai tebesidarbuoja. Per ke-

liolika metų buvo raštininku L. Darbininkų Sąjungos 29 kp., o dabar raštininkauja Marijonų Kol. Rėm. Chiagos Apskričiai.

Linkime naujam mūsų profesionalui gero pasisekimo jo profesijoje ir nenuilstančiai darbuotis visuomenės dirvoje.

— Draugas.

KONNIE'S KORNER

This depression, with all its drawbacks, has its attributes too. It is the great leveler of men. In prosperous times inflated currency inflated men with arrogance and pride, but with the downfall of the dollar man too has been toned down and is more amiable and democratic. Swelled heads and pompousness are not met with as frequently as in days before the big crash of stocks. A very good illustration of the old adage, misery loves company.

— 0 —

Mr. and Mrs. Dollar arrived at the fashionable dinner party and asked to be announced so the new and somewhat unconscious butler yelled, "Two Bucks."

— 0 —

When hurt or offended reflect for a moment as to the quality of the person who inflicted the injury. Ordinarily he is not worth fretting about. Just grin and bear it. You will find more satisfaction in doing so that seeking revenge.

— 0 —

Dėdė Kastukas sako: The latest fashion note is that there will be slight changes in infants wear from day to day.

FOR YOUR ATTENTION.

On November 16th, Wednesday evening, North Side will hold its annual dance in the Parish Hall. The location is one block north of Ashland and North Aves., in Chicago. Tickets are 35c each or two for 70c. Dancing will start at 7:30 P. M. to 11:29 P. M. The 'Welcome' sign on the doormat has been removed and in its place is substituted 'Abandon All Hope Ye who Enter Here'. See you that on Wednesday.

— The Sub-committee.

"THE ROLLICKER"

By Agatonas.

A little bird sat on a tree,
And hopped from limb to limb,
And kept his beady eye on me
The while I looked at him.

I stood and watched him much
amused,
Until a thought occurred —
It might be very possible
That I amused the bird.
— Carnegie Tech Puppet.

— 0 —
Some people are like angels —
always harping about something.

— 0 —
If we could find other things as
easy as we find fault, we'd all be
rich.

— 0 —
The list of those who rule America
is incomplete without the names of
the ten-ton truck drivers.

— 0 —
If you talk about your troubles
And tell them o'er and o'er,
The world will think you like
'em
And proceed to give you more.

— 0 —
If you can't be thankful for what
you receive, be thankful for what
you escaped.

— 0 —
A formula for success: More
bone in the back and less in the
head.

— 0 —
The hired girl says that her
opportunity does not always knock;
sometimes he sits out in the car
and honks.

— 0 —
We reached the point where the
canny motorist has to carry a bicycle
along so he can ride to work after
he finds a place to park.

— 0 —
We never know when an idea may
strike us, and some of us are
knocked silly when one does.

— 0 —
Girl Carpenter Drives Nails Like
Lightning. Headline in newspaper.
Lightning, of course, never strikes
twice in the same place.

— 0 —
Waitress: "I have stewed kidneys,
stuffed heart, boiled tongue, fried
liver, frog legs and pigs feet."
Diner: "Well, sister, never mind
telling me your troubles, just bring
me some chicken pie."

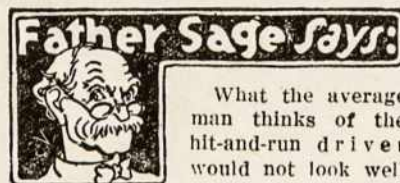
Cadets at West Point and Anna-
polis are paid \$780 a year, and are
given their board and room. There
is no necessity for any great amount
of spending money for these boys.

— 0 —
More divorces are granted in
the fourth year of marriage than
any other.

— 0 —
"I bought a new car and traded
in my player piano as first pay-
ment."

"I didn't know they accepted play-
er pianos as payment on new cars."
"They don't usually, but the sales-
man is a neighbor of mine."

— 0 —
Most women are more economi-
cal than men give them credit for.
For instance where is there a woman
who will put more than 26 candles
on her 40th birthday cake.

What the average
man thinks of the
hit-and-run driver
would not look well
in a religious publi-
cation.

POST-MORTEM EXPERTS.

"You say that you are the sole
support of a widowed mother, your
father having recently been killed
in an explosion. How did the
explosion happen?"

"Mother says it was too much
yeast, but Uncle Jim thinks it was
too little sugar."

IN EXTREMIS.

A lady motorist, whose car had
swerved across a suburban street
and crashed through a plate glass
window was being questioned by
the local constable after the accident.

"Surely on such a wide street
as this," said the interrogator, "you
could have done something to pre-
vent this accident?"

"I did," the delinquent assured
him quite earnestly. "I did all any
woman could, I screamed as loudly
as possible."

Some Nerve.

Policeman: "As soon as I saw
you come around the bend I said
to myself 'Forty-five at least.'"

Lady Driver: "How dare you?
It's this hat that makes me look so
old."

Paying Tribute.

Two boys were conversing in the
street when the first exclaimed: "All
the boys in our village touch their
hats to my father."

"Why?" asked the second boy.
"Because he is the principal of
the school", was the reply.

"Why, that is nothing. All the
men take their hats off to my fa-
ther", said the second boy with pride.

"And why is that?" asked the
first lad.

"Oh, my father is a barber".

Easy

Tom — I had an ice cream soda
for nothing today.

Jack — Did some one treat you?

Tom — No, I ordered two, drank
one while it was fizzing and left the
other to settle.

Blissful Moment.

Millard stirred in his comfortab-
le chair. He could hear voices some-
where. It was his wife and her
mother talking. Millard listened.

"You have secured a splendid
husband, my dear," came his mother
in-law's voice, "and I think you ought
to treat him with a little more tact
and consideration. When he comes
home late be agreeable and wait
till he explains before asking awk-
ward questions. He's just the man
to appreciate such generosity on
your part. Be kind to him."

Millard stirred uneasily, trying
to hear more, when — he awoke!

Too Late.

"What do you keep looking round
at that hattrack for?" he asked.

"I'm keeping an eye on my coat
of course," was the answer.

"But," said his friend, "you don't
see me continually looking oer there."

"There's no need," snapped the
other. "Yours went half an hour
ago." —

The teacher asked little Ruth
what her father's name was.

"Daddy," she answered.

"Yes, dear," said the teacher,
"but what does does you mother call
him?"

"She don't call him nuthin,"
Ruth answered earnestly. "She likes
him."

Right

There is one word that is always
pronounced wrong."

"What word is that?"

"Wrong, of course."